

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 88/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 15 grudnia 2020 roku w sprawie II K 227/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. J. (1)	- do dnia 12 marca 2021r. nie doszło do pojednania pomiędzy pokrzywdzoną A. S. (1) a oskarżonym, w szczególności J. J. nie przeprosił siostrzenicy za swoje zachowanie;	oświadczenie A. S.	k.161v
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów			
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	oświadczenie pokrzywdzonej z dnia 12.03.2021r.;	Pokrzywdzona A. S. (3) na rozprawie apelacyjnej przekonująco podała, iż nie doszło do żadnych przeprosin ze strony oskarżonego za przedmiotowe zachowanie, nadal trwa konflikt, który ma „dalsze losy” - co dodatkowo próbowała udokumentować telefonicznym potwierdzeniem kontaktu ze strony dzielnicowego, który powiadomił ją o jakiś czynnościach (postępowaniu), jakie miały powstać na tle opieki nad babcią i z związku z czym policjant kontaktował się z pokrzywdzoną,	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające			

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. zarzut obrazy przepisów prawa procesowego tj.: - art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw z art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na (1.a-1.d) uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego zeznań K. S. (1) i D. J. (1), co do przebiegu zdarzenia z dnia 16 grudnia 2018r., w sytuacji gdy materiał ten koresponduje ze sobą, a ponadto znajduje potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy policji nie widzących	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

śladów na ciele pokrzywdzonej w momencie interwencji, uznanie za niewiarygodne wersji prezentowanej przez K S. i D. J. tylko na tej podstawie, iż są osobami najbliższymi dla oskarżonego, w sytuacji gdy wersja pokrzywdzonej o rzekomo brutalnym pobiciu nie ma pokrycia w zeznaniach wszystkich w/w, którzy nie widzieli obrażeń na ciele tuż po zdarzeniu, zaś sama pokrzywdzona nie wyrażała woli wezwania karetki pogotowia, a ponadto poprzez zdeprecjonowanie przez sąd okoliczności związanych z wtargnięciem pokrzywdzonej na posesję oskarżonego, a potem włożenie przez nią buta w drzwi co uniemożliwiało ich zamknięcie oraz pominięcie faktu telefonicznego wezwania policji przez samego oskarżonego;

- art. 5 § 2 kpk poprzez ocenę materiału dowodowego w

sposób jak opisany powyżej oraz dokonanie ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego,

oraz wynikający z powyższego:

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i spowodował w dniu 16.12.2018r. obrażenia na ciele pokrzywdzonej, jak przyjęte w opisie czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, oparta o dyrektywy wymienione w art. 7 kpk powinna prowadzić do uznania, iż „trudno jest przyjąć” za wiarygodną wersję przebiegu zdarzenia, jak to wynika z zeznań pokrzywdzonej, w sytuacji gdy nikt nie widział zdarzenia naocznie, a na ciele pokrzywdzonej bezpośrednio po zdarzeniu nie zaobserwowano śladów ataku, co winno prowadzić do ustalenia iż istnieją poważne

	wątpliwości co do czasu i miejsca powstania obrażeń u A. S.;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Wbrew wywodom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, która dodatkowo miała mieć wpływ na treść błędne ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na wydanie błędnego orzeczenia.</p> <p>W toku przeprowadzonego przed sądem I instancji zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, a ustalenia faktyczne poczynione przez sąd rejonowy oparte zostały na całokształcie zgromadzonego oraz ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który oceniony został z poszanowaniem reguł wynikających z art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk.</p>				

Wskazany wprost w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut dotyczący obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Należy zaznaczyć także, że nie jest możliwe powołanie się na obrazę art. 7 k.p.k. z jednoczesnym wskazaniem, że Sąd meriti nie rozstrzygnął powstałych wątpliwości w sposób nakazany normą art. 5 § 2 k.p.k. Ugruntowane w tej materii orzecznictwo jednolicie wskazuje, że przytoczone wyżej przepisy mają charakter rozłączny, a zatem zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny spełniającej wymogi określone w art. 7 k.p.k., pozostaną wątpliwości sądu, których nie da się wyeliminować (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2012 roku, sygn. akt II KK 141/11, Biul.PK 2012/3/8).

Zastosowanie zaś reguły in dubio pro reo, wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy, co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa. Natomiast nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez strony czy obrońcę. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k., nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwość, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo

też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt IV KK 235/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 2532).

W przedmiotowej sprawie obrońca wskazał na obrazę art. 5 § 2 kpk, co jednak wywodził głównie z niewłaściwych ustaleń faktycznych, a uprzednio z niewłaściwej oceny wyjaśnień swojego klienta oraz zeznań jego żony i K. S. (dla której jest rodziną zastępczą).

Wniosek taki jest nieuzasadniony. Sąd rejonowy dysponował bowiem wystarczająco pełnym materiałem dowodowym, który oceniany przez pryzmat reguł wymienionych w art. 7 kpk doprowadził do jednoznacznego ustalenia sprawstwa oskarżonego. Nie pojawiły się przy tym żadne „wątpliwości”, co do których przepisy nakazywałyby przyjąć ustalenia na

korzyść
oskarżonego.
Zdaniem
apelującego sąd
rejonowy błędnie
ustalił, że skoro
pokrzywdzona nie
chciała opuścić
posesji oskarżonego
i nikt nie widział po
zdarzeniu żadnych
obrażeń na jej ciele
– to sąd winien tu
ustalić, iż istnieją
niedające się usunąć
wątpliwości, co do
przebiegu zdarzenia,
w szczególności co
do czasu i miejsca
powstania obrażeń u
A. S.. Na poparcie
swojej tezy obrońca
podnosi głównie
brak naocznych
świadków, brak
widocznych obrażeń
na ciele
pokrzywdzonej w
momencie
interwencji,
wezwanie policji
przez J. J.
oraz pokrewieństwo
części świadków
które miało
zadecydować o
niesłusznym
odmówieniu im
wiarygodności. W
ocenie także
apelanta to
pokrzywdzona była
osoba awanturniczą,
a jej zachowanie
miało charakter
prowokacji.
Tymczasem, wbrew
stanowisku
apelanta, sąd meriti
dysponował

zeznaniami wiarygodnych świadków, których depozycje wzajemnie się uzupełniały, znajdowały potwierdzenie w opinii biegłego chirurga i łącznie ze sobą tworzyły jasny oraz logiczny obraz całego zdarzenia. Obecność pokrzywdzonej na posesji oskarżonego (jej wujka) miała związek z wykrzykiwanymi przez matkę oskarżonego B. J., a babkę pokrzywdzonej kilka dni wcześniej słowami o jej okradaniu i zamykaniu. Starsza pani mieszka bowiem na parterze domu, którego górę zajmuje oskarżony z rodziną, zaś pokrzywdzona to można rzec - sąsiadka z przeciwka, Nie dziwi więc, że pokrzywdzona zareagowała na krzyki babci. Jak ustalił to sąd rejonowy i prawidłowo uwzględnił powyższe w swoich rozważaniach, w dniu 12 grudnia 2018r. B. J. sama poszła po pomoc do wnuczki A. S.

(1), tam też zastał ją wezwany przez oskarżonego zespół karetki pogotowia. Starsza pani była w logicznym kontakcie. Obecność pokrzywdzonej w dniu 16 grudnia 2018r. miała na celu odwiedzinę nestorki rodu i całkowicie bezpodstawne jest w tej sytuacji posądzanie pokrzywdzonej o wtargnięcie na cudzą posesję. Starsza pani ma prawo zamieszkiwać w domu, tak samo jak ma prawo przyjmować w nim gości i niczego w tym względzie nie zmieni ocena oskarżonego, któremu - jak się wydaje - niektóre odwiedzin nie są na rękę. Jak sam przyznał pomimo zamieszkiwania w jednym domu od kilku lat nie odwiedzał matki (czyli nie schodził do niej na parter), a sytuacja ta stała się wyjątkowo niewygodna i trudna, gdy starsza pani doznała w październiku 2018r udaru i od tego czasu coraz bardziej potrzebuje opieki innej osoby. W dniu zdarzenia pokrzywdzona również wezwała

policję, a co więcej- starała się uniemożliwić wyjazd z posesji oskarżonemu, kiedy ten przed jej przyjazdem starał się ją opuścić na rowerze.

Pokrzywdzona informowała o zadanych jej razach, opisywała szczegółowo jak została schwytana przez wujka za szuję, uderzana pięścią, zadrapaną prawdopodobnie zapięciem od kurtki, informowała o zadanych sobie uderzeniach. Słyszeli o powyższym i sąsiad i policjanci. Sąsiad wiozący pokrzywdzoną do szpitala widział dodatkowo opuchliznę na jej twarzy (prawdopodobnie od zadrapania od zapięcia kurtki). Sądowi z racji zawodowego doświadczenia wiadomym jest, iż wielokrotnie jakieś obrażenie, szczególnie, gdy nie powoduje przerwania powłok zewnętrznych skóry, nie jest widoczne dla otoczenia tuż po jego zadaniu. Nie jest także tak, iż jedyną podstawą do odmowy

wiarygodności zeznaniom K. S. i D. J. był fakt ich pokrewieństwa z pokrzywdzoną oraz istniejącym w rodzinie konfliktem. Co więcej, części zeznań D. J. sąd ten dał wiarę. Żona oskarżonego słuchana pierwotnie w sprawie prowadzonej jako z oskarżenia prywatnego (potem nastąpiło ustalenie co do innej kwalifikacji prawno-karnej doznanych obrażeń) przyznała, iż pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną doszło do awantury, co więcej podała, że po usłyszeniu ich krzyków zeszła na dół, a tam mąż wypychał siostrzenicę. Podobnie wyjaśnił też sam oskarżony podając pierwotnie, iż pokrzywdzoną „wypchnął tzn. wyrzucił ją za drzwi”, „wypchnął z ganku” oraz przyznawał tu użycie siły. Pokrzywdzona mogła przy tym nie chcieć wyjść za drzwi i się temu sprzeciwiać, albowiem chciała jeszcze na terenie posesji sprawcy udowodnić swoją rację i ujawnić

zdarzenie, to tam zamierzała oczekiwać na policję, choć ostatecznie została zmuszona wyjść na ulicę. Nie doznała natomiast takich obrażeń, które uniemożliwiłyby jej tak czynne działanie. Sąd meriti nie pominął żadnej z okoliczności podnoszonej w apelacji. Wszystkie te aspekty rozważył i wyciągnął prawidłowe wnioski końcowe. Fakt, iż pokrzywdzona nie żądała bezpośredniego wezwania karetki jest usprawiedliwiony wiedza powszechną i samymi jej słowami, gdy przyznaje, że na skutek zdarzenia była „jak w amoku” i krzyczała na ulicy aż do przyjazdu policji, natomiast dopiero na drugi dzień poczuła ból.

Żadna ze stron nie kwestionowała kwalifikacji prawno-karnej obrażeń pokrzywdzonej, a opinia w tym względzie biegłego ortopedy, jaką wydano na potrzeby niniejszego postępowania, jako pełna i fachowa i oparta o

wyczerpująco już
zgromadzona
dokumentacje
medyczną
przekonuje.

Podkreślić także
trzeba, iż
powoływany przez
skarżącego zarzut
dokonania błędnych
ustaleń faktycznych
może być natomiast
skuteczny tylko
wtedy, gdy skarżący
wykaże, że sąd
orzekający –
oceniając dowody
– naruszył zasady
logicznego
rozumowania, nie
uwzględnił przy
ich ocenie wskazań
wiedzy oraz
doświadczenia
życiowego, a tym
samym dokonał
oceny dowolnej, a
nie oceny swobodnej
spełniającej
dyrektywy
wskazanej wyżej
zasady procesowej.
Natomiast ocena
dowodów dokonana
przez sąd rejonowy
w przedmiotowej
sprawie nastąpiła z
zachowaniem
wymienionych
kryteriów i jako
taka pozostaje pod
ochroną art. 7 kpk.
W konsekwencji
brak jest podstaw
do kwestionowania
dokonanych przez
sąd ustaleń
faktycznych i
końcowego

rozstrzygnięcia sądu. Zarzut o tym charakterze nie może się bowiem sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami sądu meriti.

Reasumując: w ocenie Sądu Odwoławczego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk). Nadto Sąd orzekający respektował zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 kpk) i zasadę bezstronności (art. 4 kpk) i w sposób pełny i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 5 § 1 i 2 kpk). Lektura akt sprawy pokazuje, że sąd I instancji ocenił zeznania poszczególnych świadków i wyjaśnienia oskarżonego zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a do oceny wszystkich dowodów podszedł z należyta rozwagą

<p>i z ostrożnością, szczególnie analizując poszczególne kwestie. Rekonstrukcja przebiegu inkryminowanego zdarzenia na potrzeby zaskarżonego wyroku, została poprzedzona wszechstronną i wieloaspektową analizą całokształtu dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej i doprowadziła Sąd Rejonowy do trafnych ustaleń w zakresie zachowania oskarżonego, które wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu z art. 157 § 1 kk.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie warunkowe umorzenie postępowania karnego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania do sądu I instancji,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>- zarzuty niezasadny, brak przesłanek, o jakich mowa w art. 66 § 1 kk, brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości;</p>				
<p>3.2.</p>	<p>- zarzut rażącej niewspółmierności kary w sensie jej surowości, w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, iż zastosowana wobec oskarżonego represja karna jest nadmierna i dla osiągnięcia celów postępowania wystarczającym byłoby warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby lat 2;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Aprobując w całej rozciągłości przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku ustalenia i dokonane na ich</p>				

podstawie
orzeczenie o winie
oskarżonego,
stwierdzić należy, że
nie zaistniała także
obraza przepisów
prawa materialnego
w zakresie art. 66
kk, a zastosowana
represja karna nie
jest także
nadmierna, w
szczególności nie
zaistniały podstawy
do warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego wobec J. J..

Sąd odwoławczy
zważył, że apelant w
braku zastosowania
art. 66 kk upatrywał
słuszności zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary. Co do zarzutu
obrazy art. 438 pkt 4
kpk wskazać należy,
że w orzecznictwie
trafnie podkreśla się,
że zarzut rażącej
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić wówczas,
gdy kara jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, to nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
innymi słowy -

gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60).

Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary { vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należy, że zarzut obrońcy oskarżonego jest niezasadny.

Sąd odwoławczy podziela także stanowisko sądu meriti co do zasadności zastosowanej represji karnej i braku podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego. Otóż choć wiadomo, iż oskarżony jest osobą nie karaną, a jest mężczyzną w sile wieku, to nie sposób jest uznać, iż cele postępowania mają szansę zostać osiągnięte pomimo umorzenia wobec niego postępowania. Choć także formalnie nie ma dziś przeszkód do zastosowania art. 66 kk nawet, gdy nie doszło do pojednania się sprawcy z pokrzywdzonym, to brak takowej w przedmiotowej sprawie jawi się jako wyjątkowo dużo „mówiący”.

Oskarżony to osoba
mogąca być
rodzicem
pokrzywdzonej, a
przy tym faktycznie
rodzina, a przy
tym dodatkowo
jeszcze bliski sąsiad.
Pomimo jednak
powyższego i tego,
iż przedmiotowa
sprawa z pewnością
„kładzie się cieniem”
na spójności w
rodzinie, oskarżony
nie wykazał
najmniejszej woli na
zmianę powyższego.
Ustalono, iż to
J. J. był w
przedmiotowym
zdarzeniu osobą
atakującą i to
on spowodował
obrażenia na ciele
siostrzenicy co
stanowiło
przestępstwo karne
ścigane z oskarżenia
publicznego, to z
jego więc strony
winno pojawić się
widoczne dla
otoczenia choćby
poczucie skruchy za
takie zachowanie,
czy zaognienie
konfliktu w rodzinie
spornego dnia, w
szczególności gdy w
domu oskarżonego
na parterze wciąż
mieszka matka po
zawale potrzebująca
opieki. Pomimo
jednak upływu już
ponad dwóch lat i
długiego
postępowania o
czyn (na skutek

jego pierwotnego zakwalifikowanie jako ścigany z oskarżenia prywatnego), a przez to wielu okazji do pojednania się, niczego takiego nie ustalono. Co więcej, w toku procesu oskarżony wniósł pisemną skargę na zachowanie pokrzywdzonej do dyrekcji szkoły, w której A. S. pracuje. Ostatecznie doszło do sytuacji, gdy wnuczka obawiając się zachowania oskarżonego nie odwiedza nawet swojej babki, mieszkającej po sąsiedzku. Konflikt w rodzinie żaden więc sposób się nie zakończył, ani nawet, jak się wydaje, nawet nie załagodził.

W tej sytuacji brak jest podstaw do warunkowego umarzenia postępowania, a orzeczona wobec J. J. samoistna kara grzywny, zastosowana na skutek quasi nadzwyczajnego jej złagodzenia (art. 37 a kk) należyć uwzględnić łagodząco okoliczności po stronie oskarżonego i łącznie z

orzeczonym obowiązkiem zadośćuczynienia za krzywdę, nie może zostać uznana za represję karną surową w stopniu rażącym.			
Wniosek			
o zmianę wyroku warunkowe umorzenie postępowania karnego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania do sądu I instancji,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutu związanego z zastosowanym prawem materialnym oraz zastosowaną represją karną,			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- rozstrzygnięcie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego oraz zastosowanej represji karnej;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
- apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie z przyczyn wskazanych powyżej (3.1, 3.2.);		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt 2	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami). Sąd odwoławczy zdecydował się obciążyć	

	oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze, albowiem jest osobą posiadającą zawód, majątek oraz wykonującym stałe zatrudnienie.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 15 grudnia 2020 roku w sprawie II K 227/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana